
Прокинутися з повним домом щастя!
Відкрити вікно в туманний березняк.
А мокрий вітер б'ється круг зап'ястя,
як спіймане промерзле пташеня.

Це вже весна. І протяги хмільні
похмурого заплаканого талу
зашарпали халатик на мені
і в рукави насипали фіалок.

ВЕСНА

Весна. Жене від себе віти в небо
каштан, дихнувши вільгістю кори.
І дерево розходиться круг себе
(за колом — коло), повне сизих крил.

Як пухирці, зриваються з гілок
з шипінням газу кулечки бруньок.
І чорних птиць сум'яття захмеліле,
і в ціле сонце — захмелілі крила!

А над землею — золота вода!
По цей каштан і цей червоний дах.
А вулиця — на дні... Біжу по сходах
до пішоходів, до таксі й мелодій.

З відкритих вікон рвуться, щоб злетіть,
роїлі білі, б'ються, як форелі,
у сонячному тулі. А по стелі
плivуть фіранок сіті золоті.

Пливуть, моїм скоряючись колінам,
два голубих лакованих дельфіни.
Хвостами б'ють — аж бризок мерехтінь
летить каскадом на сусідній стіл.

П'ю за весну я! П'ю за шиби сині,
за хвили на прилавках магазинів,
за дідуся, за банти, за скакалки
і за фіалки, котрі — для русалки...

* * *

Анатолію Макарову

Є душі, як літо, як соло,
застиглі самі серед себе.
Живуть в зачаклованім колі
своїх позолочених ребер.

Їх голос — як гомін сосон,
настроєних на рівновагу
щасливим самогіпнозом...
О, бути для себе магом,

і Богом, і вищим смислом
життя! І життя любити.
В глибокім ласкавім кріслі
читати великих світу...

Є душі, які не вмирають,
смеркаються легко й чудно.
Бо завтра (напевне знають!)
їм знову і знову бути.

Їм витекти знову з себе
і далі, і далі — вічно...
Їх вічність не є трагічна,
а тільки — ласкаве небо...

Є люди, яким не спішно
(автобус? юрма? напруга?),
спокійно проходять ішшки
крізь наше століття — в друге.

Вертаються, як прочани,
і знову — спокійні ріки...
І лампи горять ночами,
мов кактуси, в їхніх вікнах.